

Spása nemluvnat

CHARLES HADDON SPURGEON

podle kázání z 29. září 1861

„„Dobře-li se má syn? Ona řekla: Dobře“ (2. Královská 4:26).

Soucít a spasitelná moc Boží

Gézi se nejprve zeptal ženy Sunamitské, zda-li se má dobře. Truchlila nad zesnulým dítětem, a přesto řekla: „Dobře.“ Cítila, že tato zkouška v sobě jistě bude mít požehnání.

Potom se Gézi zeptal: „Dobře-li se má muž tvůj?“ Byl již starý, pokročilého věku a pomalu se přibližoval smrti, přesto odvětila: „Ano, má se dobře.“ A poté přišla otázka ohledně jejího dítěte, které doma leželo mrtvé: „Dobře-li se má syn?“ Tato otázka v ní jistě vedla k novému návalu hoře. Přesto pravila: „Dobře“; možná proto, že věřila, že jí její dítě brzy bude navraceno, nebo spíše proto, že byla přesvědčena, že cokoliv se s duší dítěte stalo, je nyní bezpečně v Boží péči, blažená v stínu křídel Jeho. Proto, nebojíce se, že by bylo ztraceno, a nechovajíce ani stín podezření, že by bylo vyvrženo z blažených míst, řekla: „Ano, dítě zemřelo, ale má se dobře.“

Nechť každá matka a každý otec s jistotou ví, že pokud jim Pán Bůh vzal dítě v jeho raném dětství, je s ním dobře. Nikdy jste neslyšeli, jak vyznalo víru; nemělo vůbec schopnost něco takového učinit. Nebylo pokřtěno v Pána Ježíše Krista. Nebylo schopno dát onu odpověď „dobrého svědomí u Boha dotázání“; přesto si mohou být jisti, že je s dítětem vše v pořádku, a to ve vyšším a lepším smyslu, než ve kterém je to dobré s vámi samotnými. Dítěti se má nyní „dobře“ bez omezení, bez výjimky, nekonečně a věčně.

Možná se zeptáte: „A na základě čeho máme věřit, že se má naše dítě dobře?“ Než se k tomu dostanu, rád bych na něco poukázal. O kalvinistech se zlomyslně, lživě a nactiutřačně říká, že věříme, že některá nemluvnata zahynou. Ti, kdo taková obvinění vznášejí, dobře vědí, že je nepravdivé. Netroufám si ani doufat, jakkoliv bych si to přál, že nás špatně interpretují z pouhé neznalosti. Žel, s podlostí opakují, co se již tisíckrát vyvrátilo a o čem vědí, že není pravda.

V radě, kterou dal Kalvín Knoxovi, vykládá slova druhého přikázání:

„*činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují*,“ tak, že v tomto hovoří o tisících pokolení, a proto se zdá, že učí, že zesnulá nemluvňata, která měla věřící předky, ať už jakkoli vzdálené, jsou spasena. To by pak jistě zahrnovalo celý lidský rod.

Co se týče kalvinistů v současnosti, neznáme žádnou výjimku; všichni doufáme a věříme, že každý, kdo zemřel v kojeneckém věku, patří mezi vyvolené. Sám dr. Gill, který se poslední dobou považuje za etalon kalvinismu, ne-li přímo ultra-kalvinismu, ani jedinkrát nenaznačuje, že by podle něj nějaké nemluvně věčně zahynulo. Potvrzuje, že se jedná o tajemný předmět, ale uvádí, že pevně věří – a domnívá se, že v tom má oporu v Písmu – že ti, kteří zesnuli v kojeneckém věku, věčně nezahynuli, ale patří mezi Boží vyvolené, a tedy vstoupili do věčného odpočinku.

Nikdy jsme neučili opak, a když se takové obvinění vznáší, zcela jej odmítáme a říkáme: „Možná jste to řekli vy, ale my nikdy, a vy to dobře víte.“ Něco takového by nás ani ve snu nenapadlo. Až na zcela nepatrné a naprosto marginální výjimky, tak vzácné, že jsem o nich neslyšel jinak než z úst utrhačů, jsme se nikdy nedomnívali, že by děti, které zemřely v kojeneckém věku, zahynuly, ale naopak jsme věřili, že vstupují do Božího ráje.

Nejprve se pokusíme vysvětlit, *jakým způsobem* podle nás nemluvňata dochází spásy; za druhé uvedeme důvody, *proč* tak věříme; a naposledy, za třetí, se pokusíme poukázat na praktický význam tohoto tématu.

Nejprve tedy způsob, kterým - jak věříme – nemluvňata dochází spásy.

Někteří zakládají svou ideu o věčném blaženství nemluvňat na tom, že jsou nevinná. Nic takového nečiníme; věříme, že všechna nemluvňata padla v prvním Adamovi, neboť „*v Adamovi všickni umírají*“ (1. Kor. 15:22). Adam zastupoval celé své potomstvo, ať už nemluvňata či dospělí – stál jako zástupce všech, a když padl, padl za ně všechny.

Ve smlouvě skutků uzavřené s Adamem nebyla stanovena žádná výjimka

ohledně zesnulých nemluvnat. Protože tedy byly v Adamovi, sdílejí jeho původní přestoupení, ač „*nehřešili ku podobenství přestoupení Adamova*“ (Řím. 5:14). Jsou v nepravosti zplozeny, a v hříchu počaly je matky jejich (Žalm 51:7). David to praví o sobě samém, a z toho plyne, že i o celém lidském rodu.

Mají-li být nemluvnata spasena, není to kvůli nějaké přirozené nevinnosti. Do nebe musí vjít přesně stejnou cestou jako my; musí být přijata pro jméno Kristovo, „*nebo základu jiného žádný položití nemůž, mimo ten, kterýž položen jest*“ (1. Kor. 3:11)- Pro nemluvně neexistuje žádný jiný základ než ten stejný, který je položen dospělému.

Stejně tak jsme dalecí toho věřit, že nemluvnata vchází do nebe skrze křest. Když někdo učí děti, že se při křtu se stávají syny Božími a dědici království nebeského, je to ta nejhanebnější lež, jaká kdy byla peklem zosnována nebo kdy vyslovena pod nebem. Strašlivé bludy, které se vkradly do církve skrze jediná malá dvířka křtení dětí, nás nesmírně tíží na duchu.

Ne, děti nedochází spásy proto, že jsou pokřtěny. Jestliže si nemluvně vezme smrt, je spaseno stejně jako my.

Na jakém základě je tedy podle našeho přesvědčení nemluvně spaseno? Věříme, že je stejně zatraceno jako zbytek lidstva a stejně plně odsouzeno rozsudkem, který zněl: „*V který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš*“ (Gen. 2:17). A je spaseno, protože je vyvolené. Věřme, že skrze vyvolení budou v Beránkově knize života zapsány miliony duší, které se na zemi objeví jen na kratičkou chvíli a poté roztáhnou svá křídla k nebesům.

Nemluvnata jsou spasena také proto, že byla vykoupena drahocennou krví Pána Ježíše Krista. Ten, jenž svou krev prolil za celý svůj lid, vykoupil ty, kdo zemřeli v kojeneckém věku, za stejnou mzdu, za kterou koupil jejich rodiče, a jsou tedy spasena proto, že se Kristus stal jejich Ručitelem a trpěl místo nich.

Jsou spasena také skrze znovuzrození, neboť „*nenarodí-li se kdo*“ – text zde nemyslí pouze dospělého člověka, ale jakoukoliv lidskou bytost – „*nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího*.“ Nepochybně tedy Duch Svatý nějakým tajemným způsobem znovuzrozuje duše těchto nemluvňat, aby vstoupily do slávy a byly uzpůsobeny mít účast na losu svatých v světle (Kol. 1:12).

Že je takové znovuzrození možné, dokládá Písmo samotné. Jan Křtitel byl naplněn Duchem Svatým již v lůně své matky. Věříme tedy, že ještě dříve, než se probudí rozum, může Pán Bůh skrze tajemné působení svého Svatého Ducha učinit duši dítěte novým stvořením v Kristu Ježíši a umožnit jí tak vstoupit v odpočinek, který zůstává lidu Božímu (Žd. 4:9).

Nemluvně tedy vstupuje do slávy pro vyvolení, vykoupení i znovuzrození. Kdybychom nepředpokládali, že zesnulá nemluvňata jsou spasena stejným způsobem jako dospělí, museli bychom z nezbytnosti předpokládat, že by šlo odsunout stranou Boží spravedlnost a v jejich případě změnit Jeho plán spásy.

Za druhé, důvody, proč máme takto za to, že jsou nemluvňata spasena. Svě přesvědčení o spáse všech nemluvňat zakládáme do značné míry na dobrotivosti Božího charakteru. Tvrdíme, že opačné učení, podle něhož některá nemluvňata zahynou a jdou do věčného zatracení, stojí zcela v rozporu s tím, jak vnímáme Toho, jehož jméno je Láska. Kdybychom měli boha jménem Moloch, nebo kdyby byl Pán Bůh nějakým svévolným tyranem bez shovívavosti a milosti, mohli bychom si představit, že některá nemluvňata budou uvržena do pekla. Ale náš Bůh, který slyší mladé havrany, když volají, jistě nebude mít žádnou radost z křiku a pláče nemluvňat vyhnaných z Jeho přítomnosti.

Čteme o Bohu tak laskavém, že nedopustil, aby byla volu při mlácení obilí zavázána ústa. Pečuje o ptáčka v hnízdě a nedovolil zabít matku, když sedí v hnízdě se svými mládřaty. Dal ustanovení a příkazy dokonce i na ochranu tvorů bez rozumu.

Máme snad při takové Jeho všeobecné dobrotě věřit, že by zavrhl duši nemluvněte? Pravím, že by to bylo v tak naprostém rozporu se vším, co jsme o Něm kdy četli nebo čemu jsme kdy věřili, že tváří v tvář nějakému zjevení, které by ukazovalo takovou věc, jež se tak mimořádně liší od charakteru Jeho ostatních činů, by i naše víra zaváhala.

Naučili jsme se své soudy pokorně podržovat Jeho vůli a Pána veškerenstva se neodvažujeme kritizovat či jakkoliv obviňovat. On je spravedlivý; ať učiní, což se Mu líbí! Přijmeme cokoli, co nám vyjeví. Nikdy však od nás nepožadoval – a máme za to, že ani nikdy nebude – tak zoufalé napnutí víry, abychom spatřovali dobrotivost i ve věčném utrpení nemluvněte uvrženého do pekla.

Jistě si vzpomenete, že když si Jonáš – onen nevrlý, vznětlivý Jonáš – přál zhoubu Ninive, Pán Bůh uvedl coby důvod, proč by město neměl zničit, že se v něm nacházelo více než sto dvacet tisíc dětí – osob, které neznají rozdíl mezi pravicí svou a levicí svou. Jestliže ušetřil Ninive, aby zachoval pozemský život těchto, máme se snad domnívat, že by bezdůvodně zavrhl jejich nesmrtelné duše?

Dále máme za to, že věčné zavržení těch, kteří zemřeli v kojeneckém věku, by bylo v naprostém rozporu s tím, co víme o charakterem našeho Pána Ježíše Krista. Když Jeho učedníci odháněli malé děti, přinášené k Pánu jejich starostlivými matkami, Pán Ježíš řekl: „*Nechte dítek a nebraňte jim jíti ke mně; nebo takovýcht' jest království nebeské*“ (Mt. 19:14). Jak velmi oprávněně říká John Newton, tím učil, že právě takové děti tvoří velmi podstatnou část království nebeského.

Uvážíme-li, že podle nejspolehlivějších statistik se odhaduje, že v kojeneckém věku umírá přes třetina lidstva – a započítáme-li i oblasti, v nichž je běžné vraždění novorozenců, pak pravděpodobně až polovina světové populace – nabývají slova Spasitele „*takovýcht' jest království nebeské*“ skutečně mimořádný význam.

Poukázali-li by mi kdo, že království nebeské znamená období milostivého působení na zemi, odpovím: ano, to je pravda, ale znamená to totéž i v nebesích. Slova našeho Pána dokazují, že nemluvnata tvoří velkou část Jeho rodiny a že se k těmto maličkým má zvláště láskyplně a dobrotivě.

Když dítky v chrámu volaly: „Hosanna!“, pokáral je snad? Naopak, z jejich volání se radoval. Poté osvědčil: „*Z úst nemluvnátek a těch, kteříž prsí požívají, dokonat jsi chválu*“ (Mt. 21:16). A nejeví se snad tento verš říkat, že v nebi bude Pánu Bohu vzdávána dokonalá chvála zástupů těch, kteří byli zde na zemi – totiž vašimi maličkými, kteří byli znenadání vzati do nebe?

Nemohl bych uvěřit, že by Pán Ježíš pravil malým dětem: „*Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho!*“ (Mt. 25:41). Nedokážu si představit, že On, tak milující a laskavý, mohl jednou, až se posadí na trůnu, aby soudil všechny národy, postavil ty nejmenší po své levici a navždy je zapudil ze své přítomnosti.

Mohl by se snad na ně obrátit a říci jim: „*Neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste mi píti; hostem jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláři, a nenavštívili jste mne?*“ (V. 42-43) Jak by se k Němu mohly takto zachovat? A pokud hlavní důvod odsouzení spočívá v takových hříších z opomenutí, které dítky nemohly spáchat (pro chybějící moc tuto povinnost naplnit), jak je tedy může odsoudit a zavrhnout?

Navíc se domníváme, že cesty milosti, když je řádně zvážíme, činí záhubu duší nemluvnat vysoce nepravděpodobnou, ne-li nemožnou. „*Co praví Písmo?*“ Z výroků jako tyto víme, že Pán Bůh je nesmírně milostivý:

„*Nestihlá bohatství Kristova*“; „*Bůh, bohatý jsa v milosrdenství*“; „*Hospodin, dlouhoshovívající a velikého milosrdenství*“; „*Nepřevýšené bohatství milosti své*“ (Ef. 3:8, 2:4, Ž. 145:8, Ef. 2:7).

Všechno to naprosto platí, bez přehánění či nadsázky. Víme, že Pán Bůh je

dobrotivý všechněm a že Jeho laskavé milosrdenství je vůči všem Jeho dílům. Boží milost vyhledala i ty největší hříšníky na světě. Nepominula ani ty nejohavnější z ohavných. I ten, kdo sám sebe nazýval prvním z hříšníků, získal podíl v lásce Kristově.

Člověku byl odpuštěn všeliký hřích i rouhání (Mt. 12:31). Hospodin je mocen dokonale spasiti ty, kteříž přistupují skrze Krista k Němu (Žd. 7:25), a bylo by snad v souladu s takovou milostí, aby zcela pominul nesčetné zástupy těch maličkých, kteří nesou podobu pozemského Adama – a že by nikdy nepřijaly podobu Adama nebeského? Něco takového si nedokážu představit.

Ten, kdo zakusil, pocítil a chopil se Boží milosti, bude, myslíme, instinktivně couvat před jakýmkoliv jiným učením než tím, že umírající nemluvňata jsou zcela jistě spasena.

Jedním z nejsilnějších argumentů, ze kterých to lze vyvodit, je skutečnost, že Písmo výslovně uvádí, že spasených duší bude nakonec velmi mnoho. Ve Zjevení čteme o zástupu velikém, kteréhož by žádný přecísti nemohl (Zj. 7:9). Žalmista o nich hovoří tak, jako by jich bylo tolik jako kapek rosy v svítání (Ž. 110:3). A mnoho oddílů přisuzuje Abrahamovi coby otci věřících potomstvo početné jako hvězdy nebeské či jako písek na břehu mořském (Gn. 22:17).

Hodnota a účinnost onoho drahocenného vykoupení jsou tak veliké, že v sobě zahrnují i veliké množství vykoupených. Zdá se, že celé Písmo učí, že nebe nebude žádný maličký státeček, a že jeho obyvatelstvo nebude jako hrstka hroznů vybraných z vinobraní, ale že Kristus bude oslaven skrze stokrát tisíc tisíců a desetkrát sto tisíců těch, jež vykoupil svou krví.

Kde se ale všichni tito vezmou? Hle, jak malou část mapy světa lze nazvat křesťanskou! Podívejte se na ni. A i v té části, kterou lze nazvat křesťanskou – jak malý podíl obyvatel *tam* nese jméno jméno věřících! A o kolika z nich by šlo vůbec říci, že mají ke Kristově církvi alespoň nějaký

formální vztah!

Kolik z těch, kteří hovoří o jméně Kristovu, jsou jen pokrytci, kteří neznají Pravdu! Nezdá se mi možné, aby do nebe vstoupil tak obrovský počet lidí, nebudeme-li vycházet z předpokladu, že duše nemluvňat tvoří podstatnou část z nich.

Pro mě samotného je to sladká víra, že spasených bude více než zatracených, neboť Kristus má mít ve všem prvenství, a proč tedy ne i v tomto? Jeden velký teolog vznesl myšlenku, že nakonec možná poměr počtu zatracených vůči počtu spasených nebude větší, než je v řádně vedeném státě poměr počtu zločinců ve věznicích vůči těm na svobodě. Doufám, že je to pravda.

Vím, že Kristus zvítězí a že když Jej následují nesčetné zástupy, onen černý kníže pekla nebude nikdy mít ve svém pochmurném průvodu tolik následovníků, kolik jich má ve svém oslnivém vítězství Kristus. A je-li tomu tak, pak musíme stát i za tím, že nemluvňata dochází spásy. Především však za tím musíme stát proto, že vnímáme, že je prostě musíme, buď jak buď, počítat mezi blažené, kteří budou v budoucnu přebývat s Kristem.

Nyní se zaměříme na jednu či dvě věci v Písmu, které se této otázky dotýkají a zdají se na ni vrhat i trochu světla. Nesmíme zapomenout na Davidův případ. Jeho dítě s Betsabé mělo zemřít coby trest za otcovo přestoupení. David se modlil, postil se a trápil svou duši, ale nakonec mu oznámili, že dítě zemřelo. Poté se již se více nepostil, ale pravil: „*Jáť půjdu k němu, ale ono se nenavráti ke mně*“ (1. Sam. 12:23).

Inu, kam David doufal, že půjde? Přeci do nebe, to je zjevné. Tam se tedy muselo nacházet i jeho dítě, neboť řekl: „*Jáť půjdu k němu*.“ Nečtu, že by totéž říkal o Absalonovi. Nestál nad jeho mrtvolou a nepravil: „Půjdu za ním.“ Ohledně tohoto svého vzpurného syna žádnou naději neměl. Avšak o dítěti Betsabé neřekl: „*Synu můj!... Ó, kdybych byl umřel za tebe!*“

Nikoliv; tohoto potomka mohl nechat odejít na věčnost s plnou jistotou, neboť děl: „Půjdu za ním.“

Mohl to vyjádřit i takto: „Vím, že Pán smlouvu věčnou učinil se mnou, kteráž všelijak upevněna a ostříhána bude, a když se mi dostane jítí údolím stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť On se mnou jest. Jáť půjdu ke svému dítěti a v nebi se opět shledáme.“

Pak tu máme text: „*Z úst nemluvnátek a těch, kteříž prsí požívají, dokonal jsi chválu.*“ Vyjítí z Egypta bylo typem, předobrazem vykoupení vyvoleného semene a víte, že tehdy měli vyjít i ti nejmenší. Proč by se tedy děti neměly připojit k písni Mojžíše a Beránka při onom větším, plném vysvobození?

V Ezechieli 16:21 Hospodin kárá svůj lid za to, že dával své maličké Molochovi a nechával je projít ohněm, a o těchto dítkách praví: „*I syny mé zabijelas a dávalas je, aby je provodili jim.*“ Byly tedy Božími dětmi již coby nemluvnata.

Smíme tedy věřit, že o všech, kteří zesnuli v nejranějších dnech svého života, řekl Pán Ježíš: „To jsou mé dítky.“ On i dnes nosí jehňátka ve svém náručí, jak praví Izaiáš (k. 40:11).

V Písmu máme ještě jeden úryvek, který lze použít k prokázání, že hřích rodičů nemusí nutně znamenat zkázu jejich dětí. V první kapitole Deuteronomia bylo Izraelitským vyhlášeno, že s výjimkou Kálefa a Jozue nikdo z nich nespátí zemi zaslíbenou. Nicméně se zde dodává: „*A dítky vaše, o kterýchž jste pravili, že v loupež budou, a synové vaši, kteříž ještě neznají dobrého ani zlého, oni vejdou do ní, a jim dám ji; oni dědičně ji obdrží*“ (Dt. 1:39).

Stejně jako hřích pokolení na poušti nevyloučil z Kanánu generaci následující, tak ani hřích nevěřících rodičů nemusí nutně znamenat zhoubu jejich dětí; i ty pro Boží svrchovanou milost a Jeho přetékající milosrdenství získávají podíl na odpočinku, jež Pán Bůh připravil pro svůj

lid.

Zaznamenejte, že jsem nerozlišoval mezi dětmi zbožných a bezbožných rodičů. Když zemřou v kojeneckém věku, nestarám se, kdo byl jejich otec či matka – jsou spaseni. Rozhodně nepodporuji teorii jednoho presbyteriánského kazatele, který se domnívá, že děti zbožných rodičů budou mít v nebesích zajištěno lepší místo než ty, které zrovna pocházejí z rodičů bezbožných. V nic takového nevěřím. Všechny bez výjimky, ať už pocházejí z jakéhokoli lůna, dosáhnou slávy a nesmrtelnosti a jako nosily obraz pozemského, tak ponесou obraz Toho nebeského – a to, jak věříme, nikoli skrze křest, nikoli pro víru svých rodičů, ale jednoduše tak, jak jsme spaseni my všichni, totiž skrze Boží vyvolení, skrze drahocennou krev Kristovu a skrze znovuzrozuující působení Ducha Svatého.

Nyní se zaměřím na praktickou aplikaci této doktríny.

Zprvé, nechť je to útěchou pro rodiče, kteří přišli o dítě. Říkáte, že je to těžký kříž, který musíte nést. Skutečným utrpením je ale mít živý kříž – totiž dítě, které je v dětství vzpurné, v mládí převrácené a v dospělosti zhýralé. Mnohé rodiče přivedl zármutek nad jejich živými dětmi až do hrobu, ale nikomu se to nestalo pro zemřelé děti, a už vůbec ne, byli-li křesťané a mohli čerpat útěchu ze slov apoštola, „*aby se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje nemají*“ (1. Tes. 4:13).

Můžete vědět, jakým žalům se vaše dítě vyhnulo? Vy sami jste jich zakusili víc než dost. Narodilo se z ženy; mohlo mít stejně mnoho trápení jako vy. Těmto trápením však uniklo; litujete toho snad?

Vzpomeňte si také na své vlastní hříchy a na hluboký zármutek pokání. Kdyby vaše dítě žilo, bylo by hříšné a poznalo by hořkost usvědčení z hříchu. Tomu uniklo a nyní se raduje ve slávě Boží.

Vy rodiče, kteří jste přišli o své dítě, kdybyste si jen na moment představili své dítě tam nahoře, pak myslím, že byste si své slzy velmi rychle setřeli. Asi byste si nestěžovali, kdyby vám někdo přislíbil, že vaše dítě povýší do

šlechtického stavu; ono však bylo povýšeno ještě výš – do šlechtického stavu nebeského. Obdrželo důstojnost nesmrtelných. Je oděné v šatech nad roucho královské. Je bohatší a požehnanější, než by kdy mohlo být, byť mu na hlavu vsadili všechny koruny světa. V čem byste si postěžovali? Jeden starý básník sepsal verše, které se dobře hodí jako epitaf nemluvněte:

Žil krátce jsem, mám o to delší klid;
jichž v lásce má, Bůh nejdřív chce si vzít,
kdož zrodí dnes se, aby umřel v mžik,
ten blaha chvíl, však roků žalu znik.
Ač nemoc mnohá často trápí nás,
smrt v ráně jedné úlevy dá čas.

Vaše dítě zakusilo onu jedinou ránu, a tím bylo osvobozeno od všech těch bolestí; můžete říci, že je nanejvýš požehnáno, protože uniklo hříchu, péčím a utrpení a odpočívá se Spasitelem. Hervey praví:

Jak blahé dítě, obdařené tím,
mít lehčí tíž i s kratším úsilím,
když včera jen dar dechu smělo vzít
a zítra má se v smrt zas navrátit.“

Jiný, vzhlížeje k nebesům, praví –

Díl blahý hoden závisti,
svou korunu bez boje mít,
bez žalu znát jen radosti
a věhlasný bez slávy být.

Je dobré zpívat vítěznou píseň poté, co jsme překročili Rudé moře se všemi jeho hrůzami; ale zpívat onu píseň i bez projití mořem je rovněž slavné. Sám bych ale asi nedal přednost osudu dítěte v nebi. Myslím, že je lepší snášet bouři a razit si cestu vpřed navzdory větru a dešti.

Mám za to, že pro vás i pro mne bude na věčnosti důvodem k radosti, že

jsme se do nebe nedostali tak snadnou cestou, neboť tento smrtelný život je koneckonců jen pouhou chvíličkou; a poté nás čeká přenesmírná sláva.

Nicméně však myslím, že můžeme Hospodinu děkovat za ty maličké, že byly ušetřeny našich hříchů, našich slabostí a našich strastí a již vstoupili do svrchního odpočinku. Tak praví Pán k Ráchel, plačící nad svými dětmi, která se nedá potěšit, protože žádného není: *„Zdrž hlas svůj od pláče, a oči své od slz, nebo budeš mítí mzdu za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí z země nepřátelské“* (Jer. 31:16).

Co říkáme rodičům, kteří mají děti naživu? Hovořili jsme o těch, jež zesnuly; co řekneme o těch, kteří žijí? Myslím, že bych mohl říci: Šetřte si slzy, truchlící rodiče, pro děti žijící.

Můžete jít k vašemu malému hrobečku. Můžete se na něj podívat a říci: „Toto mé dítě je spaseno; odpočívá navždy mimo dosah jakékoliv obavy z újmy.“ Pak se navraťte k těm, kteří sedí kolem vašeho stolu, podívejte se na ně jeden po druhém a řekněte: „Někteří z nich nejsou spaseni.“ Neznají Hospodina, a přitom někteří již dospívají v muže a ženy. Je zřejmé, že jejich srdce jsou jako každé přirozené srdce – nejpřevrácenější a naprosto zkažená.

Kvůli tomu byste měli plakat. Modlím se, abyste pro ně plakat nepřestali do té doby, dokud nepřestanou hřešit. Nevzdávejte se o nich naděje, dokud budou žít. A nepřestávejte se za ně modlit, dokud sami nepřestanete dýchat.

Předkládejte je před Hospodina na rukách víry a neklesejte na mysli, že nejsou takoví, jaké byste je chtěl mít. Ještě budou získáni, budete-li Pánu Bohu věřit.

Nedomnívejte se, že je to beznadějně. Ten, který spasil vás, může spasit i je. Berte je jednoho po druhém neustále k Božímu trůnu milosti, zápaste s Ním a pravte: „Nepustím Tě, leč mi požehnáš.“

Modlete se, usilujte, zápaste, a ještě se vám dostane té radosti, že uzříte spásu svých blízkých. Přesně taková slova adresoval apoštol žaláříkovi: „*Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen ty i dům tvůj*“ (Sk. 16:31). Máme o tom mnoho důkazů, neboť přímo v této naší křtitelnici jsem pokřtil nejen otce s matkou, ale kolikrát i všechny jejich děti, které jednoho po druhém přivedla milost k tomu, aby složily svou celou důvěru v Pána Ježíši.

Touhou srdce každého rodiče by mělo být, aby jednou všechny své děti patřily Kristu a byly počteny v zástupu pějících kol trůnu Božího. Můžeme se za to modlit ve víře, neboť ohledně toho máme zaslíbení. S vírou se můžeme modlit i proto, že o tom máme v Písmu mnoho příkladů; Bůh Abrahamův je též Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým; nicméně ohledně toho bude dům Izraelský ještě aktivně hledat, aby je Pán takto rozmnožil (Ez. 36:37). Usilovně Jej proste, přicházejte před něj v mocí víry a vroucností, a On vás jistě vyslyší.

Jedno závěrečné slovo pro všechny. Jedno malé dítě onedhy řeklo – děti říkají zvláštní věci – „Tatínku, už se nemůžu vrátit zpátky.“ Když se ho tázali, co tím míní, hoch vysvětlil, že už je tady, začal svůj život a došlo mu, že již nemůže přestat existovat. Nemohl se vrátit zpátky.

Vy i já můžeme říci totéž. Jsme tady; vyrostli jsme – nemůžeme se vrátit zpět do dětství, do stavu, v němž jsme byli dříve. Nemáme žádnou takovou únikovou cestu. Už nemůžeme být spaseni tak, jak dochází spásy umírající nemluvňata.

Dobrý John Bunyan si kdysi přál, aby zemřel ještě v dětském věku. Později doufal, že by snad mohl být potomkem nějakého Žida, neboť se domníval, že všichni Hebrejci by mohli být spaseni. Tu cestu však Pán Bůh uzavřel.

Pro vás i pro mne jsou již zavřeny všechny dveře mimo těch, které stojí přímo před námi a které označuje kříž. Zde máme své zlaté klepadlo modlitby: rozhodneme se od něj odvrátit a hledat něco jiného – bránu

ceremonií, zvířecí krve nebo nějakého původu? Tou cestou však nikdy nevejdeme. Je jen jedno jediné pravé pravé klepadlo! Vírou jej nyní pozvedám: „Jsem prvním z hříšníků, ó, smiluj se nade mnou!“ Pán Ježíš tam stojí. „Vejdi,“ praví a když k němu přicházíme, přijímá nás do svého náručí, obmývá nás, obléká do roucha spravedlnosti a poté nás i oslaví. Byl bych snad takový blázen, abych neklepal?

Hle, hříšníče, ve jménu Toho, který jest živý, ježto byl mrtvý, a aj, živý jest na věky věků, uchop to klepadlo, zvedni je a modli se: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“